

jeg tror nok at turde paafaa, at de ikke have gjort Noget, der kunde ligne at pløje med Røer, og at de ingenlunde ſtaa paa et lignende Standpunkt, ſom man i Landbruget ſtod paa dengang, man kun gav Røerne Galm, og dengang man pløiede Jorden med 4 Heſte for een Plov. Jeg har kun kjendt dette Forhold en kort Tid af egen Erfaring, men af Tegninger og andetſteds fra veed jeg Beſked om det og veed, at Fiſkerieſtaberne ere væſentligt uvillige og forbedrede, ikke mindſt i den ſidſte halve Snes Aar. Jeg tror, at Fiſkeriet ſtaaer paa et langt bedre Standpunkt nu end for 100 Aar ſiden, jeg kunde ogſaa ſige, bedre end for 20 Aar ſiden. De Medſkaber, ſom Fiſkerne nu bruge, ere langt helbigere at fiſte med, og de have opfundet en Kunſt, ſom denne Schmidt troede, at de ikke kunde opfinde, nemlig at man kan fiſke paa grundet Vand med ſtore Vaad. Fiſkerne der forſtaa godt at uvillige Fiſkerikunſten. Jeg er temmelig ſikker paa, at vi maa komme til paa grundet Vand i Fjorde og Smaavige at frede om Fiſkene. Naar man taler om Videnſkaben, da maa jeg erindre om Krøyer, der var Medlem af Fiſkerikomiſſionen. Han holdt paa, at Fiſkene ſkulle fredes paa grundet Vand, og alle de Videnſkabsmænd, fra hvem jeg har ſet Udtalelſer, have holdt derpaa. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, at man ſkulde bruge mere intenſiv Fiſkeridrift ved Kyſterne; men jeg tror, at vi blot behøve at tilveiebringe Havneanlæg ved vore Kyſter, hvor Fiſkerbaadene kunne ligge; thi det er den væſentligſte Betingelſe, ſaa kommer Fiſkeriet af ſig ſelv. Man klager over Fiſkeriets Tilſtand, men det er vore Kyſter, ſom ere mangelfulde, og det er herpaa, man maa ſøge at hjælpe. Det er min Betragtning.

Ordføreren (Leth): Jeg tror ikke, at der er ſaa ſtor Uoverensſtemmeſe mellem min ærede Sidemand og mig, ſom hans ſidſte Foredrag ſyntes at antyde. Den Sammenligning, ſom jeg i et tidligere Foredrag gjorde mellem Landbruget og Fiſkeriet, var ikke ment med Henſyn til Limfjorden, hvor det ærede Medlem ſærlig er kjendt, og ſom han nærmest tænkte paa, men ſom jeg ikke er ſaa nøie kjendt med. Jeg ſigtede til Forholdene udenfor Limfjorden. Limfjorden har havt et ganſke ſærligt Fiſkerili i Modſætning til, hvad der har fundet Steb andre Steber, og det er jo ogſaa det eneſte Steb, hvor der har været en virkelig Fiſkeriloovgivning igennem en lang Række af Aar. Men naar min ærede Sidemand mente, at de nok forſtod at fiſke i Limfjorden, ſaa har jeg allerede indrømmet ham, at jeg ved den Ytring, ſom han nævne, ikke har ſigtet til Limfjorden. Jeg er med min ærede Sidemand af den Mening, at de forſtaa det der fremfor noget andet Steb. Men de Fiſkerieſtaber, man der forſtaaer at fiſke med, og med Henſyn til hvilke Fi-

ſterne netop ſtaa paa et langt høiere Standpunkt der end andre Steber, det er netop dem, ſom Fiſkerikomiſſionen ſøger dels begrændſede, dels affkaffede. Naar Forholdet er det, tror jeg, at det er Limfjordsfiſkerne, der have ført Driveaadene fra Limfjorden hen til andre Steber, omkring paa andre Kyſter, og lært Andre at fiſke med dem, og derſom Tiden dertil var tilſtrækkelig, vilde jeg være iſtand til at paaviſe et enkelt Indvand, hvor Limfjordsfiſkerne i en Række af Aar med deres Driveaad hentede en Maſſe forſkjellige Fiſk, navnlig Mal, op, ſaa længe, indtil de lokale Fiſkere, ſom først havde taget det Parti at entre Limfjordsfiſkernes Fartøi, lukte Fiſkerne inde i Laſten og ſeile Fartøiet ud i aabent Vand, tilſidſt ſelv ſtafede ſig de Vaad, ſom Limfjordsfiſterne havde gjort ſaa megen Stabe med, efter deres Mening, og ſiden den Tid har man, ſaavidt jeg har hørt, nogenlunde i det Vand, jeg ſigter til, været fri for fremmede Fiſkere. De ſtedlige Fiſkere have ſelv været iſtand til at tage Veſtanden op af Havet, ſom Limfjordsfiſterne ſaaledes kom og hentede. Det er netop Forhold, ſom ere af den Beſkaffenhed, ſom jeg omtalte før i mit tidligere Foredrag, nemlig, at man maaſte allerbeſt beſkytter de lokale Fiſkere ved at lære dem at fiſke paa rette Maade og hjælpe dem dertil, ſaa blive de Fremmede borte med deres Driveaad. Naar min ærede Sidemand (Thorup) yttrede, at det, man trængte til paa Kyſten, var Havne, hvor Vaade kunde ſøge Ly, ſaa er jeg fuldkommen enig med ham deri. Det er et Forhold, ſom ikke tidligere i Diskuſſionen er omtalt idag, men efter min Mening er denne Bemærkning ſaa rigtig, ſom den kan være. Man behøver kun at ſe hen til Syllands Beſtkyſt, der ligger der ſtore, fremmede Fiſkerſlaader udenfor, der fange en uhyre Mængde Fiſk og exportere dem. For de ſtedlige Fiſkere er det meget vanſkeligt at kunne konkurrere med dem, fordi de ikke kunne have ſtørre Vaade end ſaadanne, ſom de kunne trække paa Land, ſaaſnart de komme hjem. Der ſaaves i ikke ringe Grad Havne eller Tilflugtssteder, ſom gjøre det muligt at holde Fartøier af en ſaadan Størrelſe, at de kunne være nogenlunde ſøgaende, og at man ikke behøver at trække dem op paa Land med ſig, hver Gang man ſelv kommer hjem. Det er mig bekjendt, at der er ſtørre Projekter igang i ſaa Henſeende, idet man tænker paa at udrette Noget ved Nyindtag ved at gennemſkjære Landtungen der for at danne en Havn. Jeg ſkal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa, men kun gjentage, at det er fuldkommen rigtigt, hvad min ærede Sidemand (Thorup) nævne om dette Punkt.

Da ikke flere ønskede at udtale ſig, blev Forhandlingen ſluttet, og man gik til Afſtemning, hvorved